



Số 81
Năm Thứ 15

TÌNH THƯƠNG

Tình Thương là một Chương Trình Từ Thiện giúp đỡ người Việt
tàn tật, mồ côi, và đói khổ, không phân biệt tôn giáo hoặc sắc tộc.

Chân thành cảm ơn Quý Ân Nhân tiếp tục ủng hộ Bát Cháo Tình Thương

Từ năm 1989,

Các Sứ Giả Tình Thương

phục vụ tại
các Trung Tâm ở:
An Giang
Biên Hoà
Buôn Ma Thuột
Cà Mau
Cam Ranh
Cần Thơ
Đà Lạt
Đà Nẵng
Hà Nội
Hà Tĩnh
Hàm Tân
Hố Nai
Hồng Lĩnh
Huế
Hưng Hoá
Kon Tum
Lâm Đồng
Lạng Sơn
Nha Trang
Nghệ An
Phú Yên
Phước Long
Plei Ku
Quảng Trị
Qui Nhơn
Rạch Giá
Sài Gòn
Sóc Trăng
Tam Hiệp
Thạch Lâm
Thanh Hoá
Thái Bình
Thủ Đức
Trà Vinh

Địa Chỉ Liên Lạc:

HỘI TÌNH THƯƠNG

VIỆT NAM

P.O. Box 8792
Riverside CA 92515

1-909-352-2919

1-800-373-9673

thuong@tinhthuong.net
www.tinhthuong.net

TÌNH THƯƠNG MIỀN CAO NGUYÊN CON ĐƯỜNG ẤY MẤY AI ĐÃ QUA

Kontum cao hơn mực nước biển gần 1.000 mét nên khi Tháng Mười Hai về thì trời rất lạnh. Để chia sẻ sự thiếu thốn của những người nghèo sống trên nẻo sương mù giá lạnh, chúng tôi - các Nữ Tu Đa Minh Tam Hiệp và một số Ân Nhân ở Biên Hoà - lên đường thi hành Sứ Vụ Tình Thương Giáng Sinh.

Ngày 20 tháng 12 năm 2003, vào lúc 4 giờ 30 sáng, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh từ Tam Hiệp, Biên Hoà tới Võ Đông, Gia Kiệm để đón thêm hai Sứ Giả Tình Thương từ Mỹ về thăm Quê Hương. Như vậy, Phái Đoàn của chúng tôi gồm có 12 người. Chẳng bao lâu, xe đã đến Linh Khương, Đà Lạt, nhưng đường từ Đà Lạt ra Miền Trung đầy ghềnh dốc nên chiếc xe phải lượn từ từ qua các con đèo mãi đến 3 giờ 15 chiều mới tới Buôn Ma Thuột. Chúng tôi vào thăm Bà Cố của Cha Hội Trưởng và sau khi dùng cơm chiều xong, Bà Cố cùng với chúng tôi tiếp tục lên đường. Trên đường tới Komtum, thật thương tâm khi nhìn thấy những cảnh các em bé đem những mảnh giấy báo ra làm chiếu nằm bên vệ đường. Khi nghe tiếng xe chạy gần đến, các em vội vàng đứng dậy cầm báo chạy vào đứng sát hàng rào trước nhà để tránh xe. Sau đó tiếp tục ra nằm trên vệ đường, mong đón được những tia nắng của mặt trời tỏa xuống để ấm thân vì trong nhà không đủ chăn đắp trong khi trời lạnh.

Chiếc xe vẫn ngoan ngoãn đưa chúng tôi đi qua những con dốc, những ngọn đèo vừa cao vừa hẹp, cảnh vật êm đẹp và yên ả như Đà Lạt, nhưng không “quý tộc” và có vẻ “thành thị” mà thật hoang sơ, dân thưa dù chúng tôi đang đi trong lòng Thị Xã và Tỉnh Lỵ. Trời mỗi lúc mỗi lạnh, tiếng gió bên ngoài nghe mỗi lúc mỗi mạnh, hai bác tài xé thay nhau lái

xe để mong đưa chúng tôi mau tới điểm hẹn. Đến 11 giờ 30 đêm, chiếc xe dừng bánh trước cổng của dãy nhà tôn thấp thoáng sau hàng cây và khoảng sân rộng. Đó là Cô Nhi Viện Vinh Sơn II, gồm có 218 em xuất thân từ những hoàn cảnh rách nát cùng khổ của những người dân tộc: Bahnar, Sêdang, Rơ Ngao, Jrai ... Các em nay được các Nữ Tu của Dòng Đức Mẹ Ảnh Vải chăm sóc và nuôi nấng. Được báo trước nên Sơ Maria Hèlène Y Byui và Sơ Jeanne Y Gông vui vẻ ra đón chúng tôi. Bước vào nhà, ba em gái lớn đang cùng hai Sơ chuẩn bị bữa cơm đêm cho chúng tôi, còn tất cả các bé khác đã an giấc.

Sau một đêm nghỉ ngơi, chúng tôi đi tham dự Thánh Lễ Chúa Nhật tại Nhà Thờ Chánh Toà Komtum. Mới 5 giờ sáng, các cháu sơ sinh vẫn an giấc điệp, còn các em từ 5 tuổi đến 20 tuổi đã thức giấc để đi tham dự Thánh Lễ Thiếu Nhi. Trong Thánh Lễ, các em đọc Kinh và hát Lễ bằng tiếng Jrai. Tất cả cùng lớn tiếng chúc tụng, tạ ơn Thiên Chúa. Nghe các em đọc Kinh, hát Lễ, tôi cảm thấy như những tiếng kêu gào, van xin Ôn Chúa đổ xuống trên dân tộc các em, những con người bé nhỏ khổ cực đang cần đến Tình Thương của Thiên Chúa qua Quý Ân Nhân.

Sau Thánh Lễ, các cô nhi trở về Cô Nhi Viện và chúng tôi lấy Quà Tình Thương ra tặng cho các em. Ngoài việc tặng gạo mì và thực phẩm cho Cô Nhi Viện, chúng tôi tặng mỗi em một chiếc áo ấm và một đôi dép, mong đem lại cho các em chút ấm áp trong mùa lạnh giá này. Nhận món quà trên tay, niềm vui mừng, hạnh phúc biểu lộ trên nét mặt rạng rỡ của các em. Một vị trong Phái Đoàn nói: *“Nhìn các em vui vẻ, mừng rỡ mình cũng thấy vui.”*

Các em tuy thuộc nhiều bản sắc, bộ tộc khác nhau, nhưng cùng có một điểm chung trong 218 tâm hồn bé bỏng này là tất cả đều khao khát Tình Mẹ, trông mong Tình Cha. Có em chỉ một chút chậm trễ nữa thôi là đã không được làm người rồi, vì khi vừa sinh ra những người thân định chôn cháu cùng với mẹ khi người mẹ qua đời vì bị bệnh sau khi sinh đẻ. Vì thiếu hụt Tình Thương của Cha Mẹ từ khi lọt lòng nên gặp bất cứ ai đến thăm các cháu cũng quỵến luyến ngay.

Sau khi chia sẻ với hai Sơ phụ trách trong giờ điểm tâm, chúng tôi chia tay các cháu để đến tặng Quà Tình Thương cho các em mồ côi ở Cô Nhi Viện Vinh Sơn I ở gần Nhà Thờ Chánh Toà. Nơi đây cũng có 208 em từ tuổi sơ sinh đang nằm trong nôi đến tuổi 20 tuổi, cũng được các Sơ Đức Mẹ Ánh Vẫy chăm sóc.

Được sự giúp đỡ của Quý Ân Nhân Tình Thương nên tất cả các em tại hai Cô Nhi Viện, khi đến tuổi đi học đều được đến trường. Sau khi học hết chương trình Trung Học, nếu cháu nào không có khả năng học tiếp, thì được học nghề thợ mộc, lái xe, hay tùy sở thích của các em. Sau đó, các em đi về lại làng để hoà nhập với cộng đồng, vì quan niệm của các Sơ là “cây có cội, nước có nguồn, con người có bản làng ...” Vì vậy, dù các em vào Cô Nhi Viện với bất kỳ hoàn cảnh nào, các Sơ cũng cố gắng hỏi nguồn gốc gia đình, để khi lớn lên các em có thể trở về phục vụ nơi đã từng chối bỏ mình.

Nhìn các em sinh hoạt, rồi nhìn vào công việc các Sơ phục vụ, chúng tôi vừa thương các em, vừa cảm phục tấm lòng quảng đại hy sinh của các Sơ. Chăm sóc hơn hai trăm em trong mỗi Cô Nhi Viện, quả là cả một kỳ công và nhiều hy sinh. Công việc khó khăn như thế mà chỉ có một bốn Sơ chịu trách nhiệm và hai cô giáo phụ hướng dẫn bài vở cho các em, một con số quá mỏng manh. Cũng may còn được niềm an ủi là có thêm gần 20 em từng là con của Cô Nhi Viện, được học hành và đã khôn lớn, tình nguyện ở lại phục vụ cho những em nhỏ nơi đây mà không đòi hỏi một quyền lợi nào, trong đó có cả những em đã có gia đình, ban ngày ở với các cô nhi, ban tối về với gia đình. Thế nên, mọi người rất cảm thông khi thấy các cháu chưa được tươm tất lắm. Biết làm sao khi các Sơ đã cố gắng hết sức nhưng chỉ được như vậy cả về vật chất lẫn tinh thần.

Chia tay các em mồ côi và các Sơ Ánh Vẫy, chúng tôi tới Dòng Thánh Phaolô. Bước ra phía sau Nhà Dòng, chúng tôi thấy đồ ăn đã được chuẩn bị sẵn là bánh mì và những nồi cháo đang nóng hổi do chúng tôi đã liên lạc nhờ Sơ Hường phụ trách về công tác xã hội, giúp chúng tôi bữa ăn tặng các bệnh nhân tại trại phong cùi.

Sau khi thức ăn được cẩn thận chuyển lên xe, chúng tôi thẳng tiến tới Trại Phong Dakkia, Xã Đoàn Kết, Tỉnh Komtum khi giờ cơm trưa đến. Sau một hồi kặng dài, tất cả bệnh nhân có mặt đầy đủ tại khu vườn của trại, từ bé sơ sinh được mẹ ẵm trên tay đến những cháu 4 – 5 tuổi cũng như người lớn. Tất cả 400 hộ gồm nhiều dân tộc: Jarai, Bana, Sêđăng, trong đó có 600 bị bệnh phong cùi.

Thật cảm động và ngạc nhiên khi chúng tôi gặp lại Sơ Phương người Bana, là Nữ Tu của Dòng Đức Mẹ Ánh Vẫy. Sơ Phương hy sinh cả cuộc đời phục vụ các bệnh nhân phong cùi. Sơ chia sẻ là vì các bệnh nhân rất đáng thương nên Sơ tình nguyện ở tại đây để phục vụ và nâng đỡ tinh thần của họ trong những ngày cuối đời.

Trong lúc phân phát Quà Tình Thương, chúng tôi cảm thấy rất thương tâm khi nghe vị đại diện phụ trách gọi tên và xướng phần ăn trong mỗi hộ, có gia đình 5 người, có gia đình 7 người, có gia đình 9 người, có gia đình 11 người ... người bị mất tay, người bị mất chân, có người khuôn mặt không còn hình dạng ... Tất cả cha mẹ, con cái đều chung sống trong mảnh đất hoang vu xa cách mọi người trong xã hội vì căn bệnh nan y này.

Đón nhận những phần quà với lòng vui mừng, biết ơn, ai nấy hân hoan mang về căn phòng chật hẹp, thiếu thốn tiện nghi để cùng chung vui với nhau. Khi các bệnh nhân đã về phòng hết, vị đại diện trại có đôi lời cảm ơn và chúc tuổi các Sơ Giả Tình Thương. Sau đó, chúng tôi chia tay họ và gửi lại cho Sơ phụ trách thêm một số quà để tặng các bệnh nhân trong dịp Năm Mới 2004.

Tiếp xúc và gặp gỡ những tâm hồn trẻ thơ mồ côi tại hai Cô Nhi Viện Vinh Sơn và những bệnh nhân tại Trại Phong Dakki ở Komtum, tôi cảm thương số phận bé nhỏ của những con người đã một lần sinh ra nhưng kém may mắn hơn người khác. Con đường tử khổ mà các cô nhi, những bệnh nhân phong cùi trải qua có mấy ai biết đến, có mấy ai chứng kiến, có mấy ai đã qua ... Những con người kém may mắn đó đang cần sự an ủi và nâng đỡ về tinh thần và vật chất để có sinh lực cho cuộc sống còn lại.

Chúng tôi xin tri ân Ban Điều Hành và Quý Ân Nhân Tình Thương đã tạo điều kiện giúp chúng tôi thi hành Sứ Vụ Tình Thương đến với người nghèo. Chắc rằng, những bệnh nhân phong cùi và các cô nhi đón Giáng Sinh và Xuân Mới trong niềm vui mừng và hạnh phúc nhờ Tình Thương của Quý Vị dành cho qua các món quà quý hóa.

*Nữ Tu Maria Cao Thị Nhiệm
Sứ Giả Tình Thương - Đa Minh Tam Hiệp*